

עין משפט
גר מצותה

בבית א' חיי' פייז מהל' שבת
הלכה ל':
בבית ב' חיי' פייז מהל' שבת
הלכה א':
ל' ג' ד' חיי' פייז מהל' חנוכה
השומאית קל' ו':

הגהות הב"ח

(א) 'חוס' ד"ה ו'חמל' וכו'
ורש"י יסבה בדוחק (לפי
הנמלה) תלית ו"כ ק"ח
לפירוש במורה:

גליון הש"ס

נח' ראש' יב מצא
בגלות בתי' ב' ית' כתי
ע' ע'א: תום' היה ית'
חיינו מדיבנו, ולא וסתי
לכנין ה' מה דקמי ועת'
לח' כי וסתי ועת' סתי אף
מדיבנו מדיבנו ל' ללח'
ה' ס' כ' מדיבנו
לח' ית' תום' היה אף
ב' ית' כתי ב' ית' ע'
מדיבנו י' ע'א תום' ס':

רבינו חננאל

[illegible]

לחיי מנאן ולחי מנאן. בשתי פאות של אחד מן הכתמים להיכר בעלמא דקסבר רבי יהודה ב' מחילות הוו רה"י מדאורייתא והא אינא שמי ממחילות מעלייתא מחילות של ב' בתים: **מסו דימא ב' פליגי רבנן בעליה דר' יהודה.** בזרייתא ואחרי אין מערבין רה"ר בכך למהוי

רה"י ה"מ לטלטל שיהא מומר לטלטל
 מחסרה דקדמתי אין מערבין רה"ר
 כצד דגזור. כד משום דמ"י לה"י:
אבל לזרוע שזהו שמוס' מרה"י למוס'
 מודו ליה דחייב דשמי' מחילות דאורי'
 וס' רה"י עליה: **קמ"ל**. גמורה.
 כלומר ו' היא שנגמרו מניין מחילות
 שלה שיש לה מחילות מכל ד' כגון
 חרין וכן גדר דאמרינן מד' גדיין גוד
 אסיק פמי המחילה על ראשו וממלא
 ראשו מוקף מד' גדיין וחללי ד' שלה
 דרבי יהודה לן נגמרו מחילות מכל
 למניין ולאו רה"י היא כלל:
מפסקין. לפסי ביראות צפרק ב'
 דעירובין דהקילו במהמס' משום עולי
 גלים צבור גר"ה והבור עולם
 רה"י שזהו מוקף ו' והצמד ד'
 והממלא מחסרה ומניה על שפתה
 חייב והקילו במהמס' דעשות ד'
 פסין וצניקין ו' אמות דהוי חללי רה"י
 מלמאות מן הבור וקאמר ר' יהודה
 אס' היתה דרך רה"ר מפסקין
 יסלקנה מבניטין דלחו רביס ומכטלי
 מחילתא. והסמ' רמין דרבי יהודה
 דאורי' באדמה דלעיל דלמר נושא
 ויטון חסדע' דלא אלו חסר ומטבלין
 מחילות ורבנן אדרבנן ומשנינן לה:
אינו לר"ך. והיטו דקמין ו' היא
 רה"ר אלל היטו דרביס לבין הפסוס
 דא' היא רה"ר הוציל ואחיה' אס' ד'
 מחילות: **ומאי גמורה**. הכא ליכא
 למימר מהו דחמינא כדלעיל דעיקר
 עשייתן משום לטלטל תכוסין וקאמרי
 רבנן אינו לר"ך דרשות היחיד היא
 אפילו לטלטל ויכיש דהורוק למוס'
 מרה"ר חייב: **כזמן שבו ישראל**
במדינה. חשיבה רה"ר: **כזמן סוס**.
 אינו מקום הילוק לרביס דהולכי
 מדברות לא שביחו: **חייב חטאת**
 חטאת חייב חטאת חייב חטאת

פשיטא. כיון דמנא חזא רה"י ותדא רה"ר ניתי סתמא ואס הויא
והכנים חייב ואנא ידענא דשגגתו חטאת דהא שבת דזוט כרת הוא:
הא סתמא פשיטא. דנתתראה סקילה ממוקושו: **מגילת ספרים.**
ההסתרמורא פשיטא שלא ניתנה לכתוב וכשומעין דברי יחיד חסדים
שאינן שגין גביה ויבותין שאלתן אלא ישמחו ממסמירין את המגילה:
אינו חייב אלא אחת. השתא משמע אם עשאו בהעלם אחד שלא נודע
לו בין כל אחת ואחת שחטא חייב חייב אלא אחת לכל חילול שבת גוף
לאחאד של עבירה הוא: **מנינא למא לי.** למיני אבות מלאכות הוורע
ההורבא כן למא לי לאשמעי' מנינא דא מני לה ואלין: **חייב על כל אחת**
ואחת. ובא להודיענו סכוס החטאות שאדם חייב בחטאיו שבת בהעלם
לאחאד ואשמעין מ' חסר אחת הן ותו לא שאפי' עשה תולדותיהן עמהן
חייב מציא על התולדה היבא דעשהא עס אברה דה"ל כעושה וחזר
ועשה דכז' חזא עבירה היא: **אינו חייב על שבת אף.** אחת פי' דקא שטי
חייב עליה מיתה אלא פי' (רבי) ארוה אלא לאשמעי' תנא דממתי' בתנא
נסקל דהא הויאא והכנסה מהך דלא מספקן היא דעל זו לא אמר
אלין בן יהודה: **ביוםם התפסה.** שאין בה זרעים: **רבי' לשבת.** דהא
היוצא לרבים הוא שאין רבים מתמלקין און המסילה לילך בשדה:
וזהר לנפשו. וספקי טעור דהא לוא מקום סמירה הוא שיז בני
נגמסין לה. דספק טומאה נטמא מוטעה מגמירין לא והתם
סמירה כתיב וקטרה והיא נטמאה: דנמוקס סמירה טמאה היא
לבעלה מספק ומכאן אחת דן לשרש: **ביוםם בנשמים.** שהיא זרועה אין
אדם נגמס לה: **לעולם כרמלים הוא.** והורק מרה"ר לחוזה אינו חייב:
כגון

דכל גנות (עציונין לה) דקתני ההם ועוד אמר רבי יהודה מעשרין למזבי המפולש ו"ל דמתני' איבא לפרזשי דמערינן בצורת הפסח וקסבר ג' מחילות דאורייתא א"נ ה"א דמתני' איירי בצמיו המפולש לה"ר אבל אין ר"ה עוצרת למזבי להכי מייתי הצרייתא דיתר על כן דאפי'

ה"ר (גמורה) עובדת זה מעטעין
ע"י לחי ואו קורה משום דשמי מחילת
דלאורייתא ווא"ג דפסיק דעירובין
דף ק"א א' מחמת דהרחב מ"י אמות
משמע משמע לכלל היות לא החזיר
דכי יהודה אלא עד י"ג אמה ופליג
היינו מדברגן אכל מדאורייתא איש
כרחוב (א"י אמות מעטעין דלית לא
ב' מחילת דלאורייתא דע"כ ל"ל דרבי
יהודה איירי ברה"ר גמורה שזקקין
דכנס רבים כדמוח בפ"ק דעירובין
דף ק"א א' ופ"ק גבי כליז מערבין ברה"ר
שם פירשתי) וז"ל והא מדקמיני סופא
דגמורות המפושטין היו רה"ר שמע"י
פסיר לאפקוק מדרי יהודה דלית ליה
ב' מחילת דלאורייתא דלדירי מוא"ר
המפושטת לא היו רה"ר כיון דליכא
דשמי מחילת וי"ל דמסיפא לא היה
משמעין לאפקוק מדרי יהודה דהיא
עממא דרבי יהודה משום דקסבר
לאו קורה משום מחילת דליכא חמ"ן
דקסבר הכי בפ"ק דעירובין דף ק"א
לפי אשכנזי למחמי וזו היא רה"י
גמורה (למעטות דר) יהודה דלא היו
רה"י דלמי וקורה לא חשיב מחילת:
אמאי קרי ליה גמורה ב' פתי
רה"מא. אומר ר"י דלשון
גמורה אדרבה איפסא מסתברא וזו
היא רה"י גמורה אכל וזו אינה
גמורה אלא היא רה"י קטן
ורש"י יסבה דמוח (א) לפי הגמרא:
באן בזמן שישאר שרידין בגמרי.
משמע קטן דאינה ר"ה אלא
ל"כ מחזין שם ש"ש רבוא כמה
מגדבר: **ש"ש** חייב המא
ש"שא. כיון דאשמעין דהאי היו
רה"י והאי היו ר"ה פשטא דהמניא
מזה לזה כגוג חייב חטאת:
ה"ר ברב ב' מחלו דמהרה

ד"ר דלא קמזי איזי איזי על אחת מהן אלא אסקילה אבל מטחא
 איזי על כולם דאי קאי אחטאת א"כ כי פרך בשגוג חייב מטחא פשיטא
 ה"ל לשנוי לא קמ"ל כרד דהא דמשיך במידה ענוש כרת ונסקל
 ומתעביט ליה לא מתי ומתיעקרב ודאי לא היה ידע דמיייר
 בסקילה מדפרין מדר' ויחיד דמיייר במטחא ויביט משום דלאוי
 חייב אלא אחת לא מצי לאוקמי בסקילה דלשון בתרי קטלי קטלינן
 ליה אבל כי קמפרש דלוי חייב על אחת מהן קאמר איזי או ידע
 דלוי חייב איזי אלא בסקילה פליג אמתני' דכלל גדול
 דקמז עבד' דקמז מניין לא למשר דחייב על כל אחת ואחת שפיר
 דקמז בפרש פק' גדול (ט. סט.) קאמר ארבי ויחיד דלמר שאם
 עשאון כולם בהעלם אחת חייב כו' ידע לה לשבת במאי ומפרש
 ידע לה לתחומים ואליבא דר"ע ולא מצי למימר דידע לה בדאיזי
 דהא אכילוב חייב מטחא וכן פירש בקוגרסם ולקמן ברש הורק
 (דף טז:) מיימי דלאוי לענין סקילה וכן מישתמש בשום מקום
 דלאוי לענין מטחא וזה דלמרינן לקמן ברש פרק בתרא
 דף קה. קמז בר חמא דילמא הכי קאמר כל שחייבין על
 שגגתו מטחא חייבים על זדוני סקילה חומר ריב"א דלויבא
 דמרבי בר חמא אחיז דהייב בריתא דלא כחסי דלאוי איכא
 דוכחא דחייב מטחא ולא סקילה:

יאמר רבי יוחנן שאם עשאו בולים בהעלים אחת ביה. אין חזק
לפרש דפריך דמסתמא לא פליגי חזקי עליה אלא מדברי חזקי
מי יוש לעקדא בן מדקמי מנינא כדדייק לקמן בכלל גדול (דף עג):